

Imao je Novi Sad i tamburaša i tamburaških orkestara. Neke smo pominjali i u medijima i knjigama, ali mnogo više smo ih slušali i uz njihovu muziku se kerili i veselili.

Pisao sam u mom "Dnevniku" o Novom Sadu kojeg više nema. Pominjao sam tamburaški kvartet "Beli orao" kapelnika Vase Jovanovića s početka prošlog veka. Pisao o Marku Nešiću, kompozitoru, tamburašu, pesniku, kapelniku i ko zna šta je sve u životu činio, koji je svirajući sa pomenutim Vasom Jovanovićem se iskazao kao sjajan pevač – "Đuvegije gde ste" i "Gde to kažu ima lepih seka" – pesme koje su nadživele autora i danas se smatraju biserima pravih narodnih pesama. Pa gde je tu sada Tamburaški orkestar "Zorule" i Zoran Bugarski - Brica sa njegovom bandom. Eto, možda sam subjektivan, ali Brica je za mene i ne samo mene, Marko Nešić ovog vremena, tamburaš i kapelnik i svirac i pevač koji ume da verno prenese mentalitet ljudi ravničarskog kraja. "Zorule" bečarac peva srcem, jer je to pesma koja se uvek peva nasmevano, uz uzdignute obrve obešenjačkim namigivanjem sa uzbuđljivim treperenjem, radosno i vragolasto, jer u bečarcu su i sreća i nesreća, to je pesma noći, ali i ranog jutra, to je pesma seoska i seljačka, ali i pesma bogatih đilkoša i njihovih osedelih staraca... E, to je ambijent u kojem sam spoznao da je orkestar "Zorule" nastavljač pesme i svirke nastale u ravnici, u našoj Vojvodini. Neki vele; malo nam "Zorule" slič i na Janiku Balaža i njegovih osam tamburaša s Petrovaradina. Možda, ali u godini ovog jubileja 15. godina trajanja i svakodnevnog napretka, Tamburaški orkestar "Zorule" mi je bliži "Belom orlu" Vase Jovanovića, a Brica Marku Nešiću.

Pre nekih godina sam zapisao o tamburašima. Ne Brinčinim ili Miletovim i Čičinim već našim Vojvođanskim: "Tamburom smo izražavali bezazlenost i toplinu psihe čoveka koji se ne miri sa sudbinom ali je podnosi i živi sa njom bez roptanja. Čovek ravnice i u starom Novom Sadu je (na) učio da bude tolerantan u svakoj situaciji: u veselju i u nemilosrdnoj zimi ili nekoj drugoj tugi i porodičnoj nevolji." Veselo srce kudelj u prede... Kazivao mi je nedavno Brica i njegovi momci iz orkestra. Bila je to svirka bolja od svih terapija pa i citostatičkih.

A bečarac veli: - "Dođi, curo, u Podbaru malu,
Pa me ljubi k'o gospodin frajlu! "

U Novom Sadu
03.decembra 2005.

Deset godina trajanja je malo i mnogo.
Ko misli da je lako,
nek' proba

Vaš
Jovan Tanurdžić